

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 12CoCsp/41/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8720201830
Dátum vydania rozhodnutia: 20. 01. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Karol Krochta
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2022:8720201830.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Karola Krochtu a členov senátu JUDr. Gabriely Világiovej a JUDr. Zlaty Simkovej v spore žalobcu: H. H., nar. XX.XX.XXXX, bytom Z. č. XX, J. proti žalovanému: P. M. R., C.. so sídlom V. XXXX/XXX, J., A.: XX XXX XXX, pr. zast. Advokátska kancelária GOLIÁŠOVÁ GABRIELA s.r.o. so sídlom ul. 1. mája 173/11, Trenčín, o priznanie finančného zadosťučinenia vo výške 1.500,- eur, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Poprad, č.k. 10Csp/1/2020-73 z 12.02.2021 takto

rozhodol:

I. Potvrďuje rozsudok v jeho napadnutej časti, t.j. v I. vyhovujúcom výroku a v III. súvisiacom výroku o trovách konania.

II. Stranám sporu náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

1. V záhlaví tohto rozhodnutia identifikovaným rozsudkom súd prvej inštancie I. výrokom uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyni sumu 750,-eur; II. výrokom žalobu v prevyšujúcej časti zamietol a III. súvisiacim výrokom o trovách konania rozhodol tak, že ich plnou náhradou zaviazal žalovaného.

2. Svoje rozhodnutie po právnej stránke odôvodnil ustanovením § 3 ods. 5 zák. č. 250/2007Z.z., výrok o trovách konania ustanovením § 255 ods. 1 CSP.

3. Pri svojom rozhodnutí vychádzal zo zistenia, že v konaní vedenom pod sp. zn. 14Csp/24/2017 sa žalobca domáhal zaplatiť mu sumu 4.468,20 eur spolu s 5 %-ným ročným úrokom z omeškania od 14.06.2016 do zaplatenia a ďalej určiť, že zmluva o úvere je neplatná, je bezúročná a bez poplatkov a priznať finančné zadosťučinenie v sume 1.500,- eur, a to titulom uzavretej zmluvy č. R. XX/XXXXXX, ktorou úverovou zmluvou zo dňa XX.XX.XXXX boli žalobcovi poskytnuté finančné prostriedky zo strany žalovaného v celkovej výške 7.153,- eur za účelom financovania kúpy osobného automobilu J. XXX G. X,X P. C. O., pričom predmet financovania mal byť dodaný dodávateľom ako predávajúcim alebo sprostredkovateľom predaja, ak vlastníkom vozidla je tretia osoba a ako dodávateľ bola uvedená firma C. C. C. a žalobca sa zaviazal úver splácať v 84 mesačných splátkach po 190,16 eur pri úrokovej sadzbe 27,041137 % ročne, hodnote RPMN 32,13 % ročne, priemernej hodnote RPMN 13,17 %, celkových nákladoch spotrebiteľa 9.020,44 eur a celkovej čiastke splatnej spotrebiteľom 16.173,44 eur s konečnou splatnosťou úveru k 22.5.2021. Súd rozsudkom vo veci samej určil, že uvedená úverová zmluva uzavretá medzi žalobcom a žalovaným z 25.05.2014 je bezúročná a bez poplatkov, konanie o zaplatenie 5 %-ných ročných úrokov z omeškania zo sumy 4.468,20 eur od 14.06.2016 do zaplatenia zastavil. Uložil žalovanému povinnosť vydať žalobcovi z tejto zmluvy bezdôvodné obohatenie vo výške 4.468,20 eur, zamietol žalobu v časti o určení, že zmluva o úvere je neplatná, sporovým stranám náhradu trov konania nepriznal a žalobu v časti o priznanie finančného zadosťučinenia vylúčil na samostatné konanie.

Žalobca žiadal priznať primerané zadosťučinenie za to, že podnikal, ale nie s autom, auto si kupoval ako súkromná osoba, nie ako živnostník, neodpisoval z neho hodnotu v účtovníctve. Keďže úver a stanovená výška splátok bola raz taká veľká, ako hodnota auta, tým, že jeho príjem musel dávať na splátky, jeho rodina prichádzala o príjem, nemal dostatočný príjem pre potreby súkromného života a rodiny, keďže to chcel zamedziť, musel auto splácať tak, že si jeho brat zobral úver a on splácal auto a tým mu vznikol väčší príjem do domácnosti. Žalobca si bral úver zhruba vo výške 7.000,- eur a v čase podania žaloby bol jeho príjem cca. 600,- až 700,- eur, takže keď splácal auto J., splátka bola mesačne asi 200,- eur, čo bolo pre neho vysoké a neúmerané, a preto podával žalobu na vysoké úroky v úverovej zmluve, čo mu bolo súdom priznané. Mal za to, že ak by nebol musel platiť tak vysoké úroky, tak mesačná splátka by bola nižšia, čo mohlo činiť splátku 100,- eur mesačne a ujma by nebola taká, aká ujma nastala. Keďže mal vysoký úver a nízky príjem v čase splácania, keďže náklady na bývanie činili 200,- eur mesačne, finančné zadosťučinenie by predstavovalo sumu 1.500,- eur, o ktorú sa v tom čase musel uskromniť on, ako aj členovia jeho domácnosti, keďže v tej dobe deti študovali na vysokej škole a mal vysoké mesačné výdavky.

4. Žaloba, ktorou sa žalobca domáha primeraného finančného zadosťučinenia, sa nazýva žalobou satisfakčnou, pretože primerané zadosťučinenie je nástrojom satisfakcie, ktorej úlohou je vyrovnať narušenú rovnováhu v postavení toho, kto právo spotrebiteľa porušil a dotknutej osoby - spotrebiteľa. Okrem satisfakčnej funkcie má primerané finančné zadosťučinenie aj sankčnú povahu, pretože predstavuje pre toho, kto právo spotrebiteľa porušil, finančnú ujmu zodpovedajúcu sume, ktorú musí titulom primeraného finančného zadosťučinenia spotrebiteľovi zaplatiť; táto sankčná povaha primeraného finančného zadosťučinenia má však vedľajšiu úlohu, pretože primárna je satisfakčná povaha primeraného finančného zadosťučinenia.

5. Súd mal za to, že boli splnené všetky podmienky na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia, nakoľko došlo k porušeniu práva žalobcu, a to použitím neprijateľných zmluvných podmienok podľa § 53 ods. 1 a 5 Občianskeho zákonníka v úverovej zmluve, ako aj nedodržaním iných právnych predpisov na ochranu spotrebiteľa (zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov), či použitím ročnej úrokovej sadzby vo výške 27,04113 %, v dôsledku ktorej súd I. inštancie úver v tejto časti vyhodnotil ako absolútne neplatný a mal za to, že žalovaný bol povinný vrátiť v uvedenom konaní to, čo mu žalobca plnil nad rámec poplatkov a úrokov. Všetky tieto skutočnosti boli súdom vyhodnotené v konaní 14Csp/24/2017 a žalobe žalobcu bolo vyhovené. Spotrebiteľ (žalobca) úspešne uplatnil na súde porušenie svojich spotrebiteľských práv v konaní 14Csp/24/2017, keďže od neho boli vymáhané plnenia na základe neprijateľných zmluvných podmienok a iných neplatných dojednaní, ktoré boli súdom vyhodnotené ako rozporné s právnymi predpismi a o týchto nárokoch bolo právoplatne (v prospech spotrebiteľa) rozhodnuté rozsudkom (viď konanie vedené na Okresnom súde Poprad pod sp. zn. 14Csp/24/2017). Je nepochybné, že žalovaný ako druhá zmluvná strana je zodpovedná za porušenie spotrebiteľských práv žalobcu. Bola preukázaná príčinná súvislosť, pretože spotrebiteľ bol v predmetnom konaní úspešný práve v dôsledku toho, že veriteľ (žalovaný) porušil právne predpisy na ochranu spotrebiteľa a rozsudok súdu v tejto veci nadobudol právoplatnosť.

6. Na priznanie nároku na primerané finančné zadosťučinenie postačí, ak veriteľ poruší práva spotrebiteľa, resp. povinnosti veriteľovi uložené právnou úpravou a spotrebiteľ tieto porušenia úspešne uplatní na súde, a to aj vo forme procesnej obrany (v postavení žalovaného). Medzi porušením povinnosti a úspešným uplatnením práva musí existovať kauzálny nexus. Spotrebiteľ nemusí utpieť ujmu, postačí, ak mu takáto ujma (škoda) hrozí.

7. Žalovaný uplatnil na súde voči žalobcovi ako spotrebiteľovi sumu, ktorá bola súdom vyhodnotená ako plnenie požadované v rozpore s právnymi predpismi. V tomto prípade možno konštatovať, že boli porušené práva spotrebiteľa a za porušenie zodpovedá žalovaný, pričom spotrebiteľovi hrozila ujma. Z obsahu pripojeného spisu a z výpovede žalobcu na pojednávaní je zrejmé, že žalobcovi bola poskytnutá suma 7.153,- eur a tento v prospech žalovaného plnil celkom 11.621,- eur. Zásah do práv a majetkovej sféry žalobcu bol podaním žaloby zrejmy a následne žalobca v súdnom konaní sa domáhal ochrany svojich práv, keďže žalovaný žiadal od neho sumu vo výške 11.621,- eur, žalobca si úspešne uplatnil bezdôvodné obohatenie v sume 4.4.68,20 eur titulom plnenia, na ktoré žalovanému nevznikol právny nárok a táto suma bola žalobcovi (spotrebiteľovi) súdom priznaná právoplatným rozsudkom.

8. Procesná obrana žalovaného v tomto konaní spočívajúc v spochybnení porušenia práv spotrebiteľa a nenaplnení hypotézy právnej normy pre priznanie finančného zadosťučinenia, rovnako ako aj poukazovanie žalovaného na to, že už mu bolo priznané bezdôvodné obohatenie, neobstojí, pretože súdom bol právoplatne priznaný nárok žalobcu z dôvodu rozpornosti úverovej zmluvy s právnymi predpismi na ochranu spotrebiteľa, rozsudok súdu v tomto výroku nadobudol právoplatnosť dňa 15.02.2019 a v časti vydania bezdôvodného obohatenia dňa 02.06.2020, preto podanie žaloby na súd o primerané zadosťučinenie a keďže bolo vyslovené porušenie práva spotrebiteľa a toto právo spotrebiteľ úspešne uplatnil na súde, a to aj tým, že sa ako žalobca v inom konaní úspešne ubránil, obranu žalovaného súd posúdil ako právne bezvýznamnú.

9. Čo sa týka samotnej výšky priznaného finančného zadosťučinenia, táto vždy závisí od úvahy súdu a nie je stanovený spôsob jej výpočtu. Súd mal za to, že vzhľadom na výšku úverovej istiny poskytnutej žalobcovi (vo výške 7.153,- eur) s prihliadnutím na to, čo žiadal priznať žalobca (sumu 1.500,- eur) ako sumu, ktorá predstavuje ujmu jeho a jeho rodiny v dôsledku neprimerane vysokých splátok a v tejto súvislosti splácaného dlhu žalobcom do výšky 11.621,- eur, keď nad rámec istiny bola uhradená žalobcom suma 4.468,20 eur, pričom tieto zmluvné dojednania boli vyhodnotené súdom ako neprijateľné, a zároveň s prihliadnutím na to, že žalobcov príjem bol v čase splácania úveru cca. v rozpätí 600,- až 700,- eur mesačne, splátky úveru boli v tom čase vo výške 200,- eur mesačne (190,16 eur), súd sa pridržiaval satisfakčnej povahy primeraného zadosťučinenia a prihliadol na závažnosť porušenej povinnosti i výšku poskytnutého zmluvného plnenia medzi sporovými stranami. Súd mal za to, že suma 750,- eur primeraného finančného zadosťučinenia predstavujúca približne štyri mesačné splátky po 190,16 eur (4 x 190,16 eur) a zároveň predstavujúca sumu o niečo vyššiu, ako je 10 % zo sumy úveru zobraťého v tom čase žalobcom čo do istiny (7.153,- eur), a zároveň je to suma, ktorá sa približne rovná jednej mesačnej mzde žalobcu, je adekvátne na to, aby pre spotrebiteľa predstavovala dostatočnú náhradu za diskomfort z dôvodu, že spotrebiteľ bol nútený domáhať sa ochrany svojich práv na súde a brániť sa v konaní a zároveň táto výška finančného zadosťučinenia bude v dostatočnej miere plniť aj odradzovaciu funkciu pre prípadné budúce porušenie práv zo strany žalovaného. Súd prihliadal aj na celkový postoj žalobcu, ktorý sa dlh voči pôvodnému veriteľovi snažil splatiť a dlžnú sumu z úveru mal žalobca v čase podania žaloby splatenú, teda zo strany žalobcu je tu nielen ním uplatnené právo v prípade porušenia práva spotrebiteľa, ale aj konanie žalobcu smerujúce k vysporiadaniu si súvisiacich povinností voči žalovanému zo vzájomného vzťahu, i keď uvedená skutočnosť pre uplatnenie práva v tomto konaní nie je smerodajná a súd ju skúmal len okrajovo, a to len s poukazom na primeranosť požadovaného nároku, čo do jeho výšky. Súd teda prihliadol na výšku poskytnutého úveru, výšku požadovanú žalobcom v pôvodnom konaní, ako aj satisfakčnú funkciu uplatnenej sumy a tiež odradzujúcu funkciu pre prípad budúceho porušenia práv zo strany žalovaného a mal za to, že priznaná suma primeraného zabezpečenia vo výške 750,- eur je adekvátne vo vzťahu k porušeným právam spotrebiteľa, ako aj na naplnenie všetkých funkcií primeraného zadosťučinenia v zmysle zákonnej úpravy.

10. V prevyšujúcej časti nad sumu 750,- eur súd žalobu zamietol. Mal za to, že primerané finančné zadosťučinenie priznané žalobcovi v uvedenej výške je dôvodné vzhľadom na predmet sporu a význam porušenej povinnosti, a to úspešné uplatnenie porušenia práva spotrebiteľa a túto sumu považoval za postačujúcu vzhľadom na porušené práva spotrebiteľa, ako aj vzhľadom na preventívnu, teda odradzujúcu zložku uplatneného prostriedku ochrany (ako aj sankčnú a relutárnu funkciu), a teda naplnenia všetkých funkcií inštitútu primeraného zadosťučinenia.

11. Úspešnému žalobcovi trovy v tomto konaní nevznikli a neúspešný žalovaný nemá nárok na náhradu trov konania, preto súd náhradu trov konania sporovým stranám nepriznal.

12. Tento rozsudok včas podaným odvolaním, čo do I. vyhovujúceho a III. súvisiaceho výroku o trovách konania napadol žalovaný, poukazujúc na odvolacie dôvody uvedené v ust. § 365 ods. 1 písm. f/ a h/ CSP (nesprávne skutkové zistenia a nesprávne právne posúdenie veci). Odvolateľ tvrdí, že predpokladom toho, aby mohlo byť priznané primerané finančné zadosťučinenie je, že spotrebiteľove práva a povinnosti sú porušené a sám vyvíja iniciatívu ako túto situáciu odvrátiť a zabezpečiť si súdnym rozhodnutím ochranu. V základnom konaní bolo predmetom vydania bezdôvodného obohatenia, o ktorom bolo rozhodnuté rozsudkom, čo v žiadnom prípade nemožno vyhodnotiť ako úspešné uplatnenie porušenia práv a povinností. Pre priznanie primeraného finančného zadosťučinenia je potrebné, aby spotrebiteľ na súde uplatnil úspešne porušenie práva alebo povinnosti podľa zák. č. 250/2007z.z. a osobitného

predpisu. Tu žalobca vo svojej žalobe neuviedol, akým spôsobom mal odvolateľ práva alebo povinnosti žalobcu ako spotrebiteľa poškodiť, obmedzil sa iba na konštatovanie, že mu neumožnil využívať motorové vozidlo financované z poskytnutého úveru na podnikanie, čo však nemožno považovať za porušenie práv a povinností, ktoré by mali za následok poškodenie spotrebiteľa, na základe ktorého mu patrí priznanie primeraného finančného zadosťučinenia. Žalovaný má v predmete podnikania poskytovanie úverov, za ktoré mu prináležia aj poplatky a úroky a nebol preukázaný jeho úmysel sa na úkor žalobcu bezdôvodne obohatiť. V neposlednom rade odvolateľ sponchybňuje dôvodnosť, zákonnosť a primeranosť výšky priznaného finančného zadosťučinenia. Spotrebiteľovi nevznikla žiadna škoda, práve naopak získal výhodu bezúročného a bezpoplatkového úveru, ktorý by mu žiadna banka a ani iná inštitúcia neposkytla. Primerané finančné zadosťučinenie nemôže slúžiť na obohacovanie sa spotrebiteľa, ktorému ako slabšej zmluvnej strane nemožno ani poskytovať bezbrehú ochranu. Navrhol rozsudok v ním napadnutej časti zmeniť a žalobu aj vo zvyšku zamietnuť, alternatívne ho zrušiť a vec v tejto časti vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie za súčasného uplatnenia si trov konania.

13. Žalobca sa ku podanému odvolaniu nevyjadril.

14. Krajský súd v Prešove ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávneným subjektom - stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že podané odvolanie má základné zákonné náležitosti (§ 127 a § 363 CSP) a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 písm. f/, h/ CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom (§ 379 CSP) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 CSP), s prihliadnutím ex offo na prípadné vady týkajúce sa procesných podmienok, ktoré ale nezistil (§ 380 ods. 2 CSP), súc pritom viazaný skutkovým stavom ako ho zistil súd prvej inštancie, bez potreby zopakovať alebo doplniť dokazovanie (§ 383, § 384 CSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario), keď miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku bolo oznámené na verejnej tabuli a na webovej stránke súdu minimálne 5 dní pred jeho vyhlásením (§ 219 ods. 3 CSP), a dospel k záveru, že odvolaniu žalovaného nie je možné priznať úspech, keďže rozsudok v napadnutom rozsahu je vecne správny, čím boli splnené podmienky pre jeho potvrdenie (§ 387 ods. 1 CSP).

15. V odvolacom konaní z dispozičnej zásady vyplýva, že odvolací súd vec prejedná v medziach, v ktorých sa odvolateľ domáha prieskumu. Určením rozsahu napadnutia rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolateľ nielen vymedzuje to, ohľadne akých výrokov u rozhodnutia súdu prvej inštancie nastal suspenzívny účinok odvolania, ale súčasne stanoví medze, v ktorých je odvolací súd oprávnený a povinný rozhodnutie súdu prvej inštancie preskúmať.

16. Odvolací súd v odvolacom konaní posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích námietok v kontexte s namietanými nesprávnymi skutkovými zisteniami a s nesprávnym právnym posúdením veci, teda to, či súd prvej inštancie na zistený skutkový stav správne, v úplnosti, aplikoval príslušné právne predpisy, či riadne svoje rozhodnutie odôvodnil, to všetko s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (pozri napr. Ústavný súd SR, sp. zn. II.ÚS 78/05).

17. Pokiaľ ide o I., zo strany žalovaného odvolaním napadnutý vyhovujúci výrok, odvolací súd po preskúmaní napadnutého rozsudku v tejto časti, ako aj celého obsahu spisového materiálu dospel k záveru, že súd prvej inštancie vykonal dokazovanie v dostatočnom rozsahu potrebnom na vyhlásenie rozsudku, na základe vykonaných dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam, vec správne právne posúdil a svoje rozhodnutie náležite v tejto časti aj odôvodnil. Z odôvodnenia tu napadnutého rozsudku jednoznačne vyplýva vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami súdu pri hodnotení dôkazov na strane jednej a právnymi závermi súdu na strane druhej. Naproti tomu v priebehu odvolacieho konania žalovaný nepredostrel relevantný argument majúci súvis s prejednávanou vecou, ktorý by bol takej povahy, že by mohol priniesť pre neho priaznivejšie rozhodnutie.

18. Možno teda naproti námietkam odvolateľa uzavrieť, že aj podľa právneho názoru odvolacieho súdu dal súd prvej inštancie vo svojom rozhodnutí zrozumiteľnú a presvedčivú odpoveď na podstatné argumenty strán sporu v tejto časti, pričom tak učinil v snahe garantovať stranám sporu ich právo

na spravodlivý proces. Skutočnosť, že v tomto rozhodnutí neboli naplnené očakávania žalovaného, teda súd prvej inštancie nerozhodol v súlade s jeho právnym názorom ešte neznamená, že došlo k porušeniu jeho základného práva na spravodlivý proces. Súd prvej inštancie podľa odvolacieho súdu totiž postupoval v súlade so všeobecne záväznými právnymi predpismi a majúc na pamäti základné právo strán sporu na súdnu ochranu, túto stranám sporu poskytol v požadovanej kvalite.

19. Odvolací súd v súhrne k odvolacím námietkam žalovaného uvádza, že účelom finančného zadosťučinenia je dovŕšiť ochranu porušeného práva spotrebiteľa ako slabšej strany v spotrebiteľských zmluvách spôsobom, ktorý práve z tohto dôvodu vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany. Jediným predpokladom, ktorý § 3 ods. 5 zák. č. 250/2007Z.z. vyžaduje je, že spotrebiteľ, na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi. Pod úspešným uplatnením porušenia práva alebo povinnosti v zmysle tohto ustanovenia treba rozumieť, že súd judikuje v prospech spotrebiteľa konkrétny nárok z porušenia práva alebo povinnosti, za ktorý je bezpochyby potrebné považovať aj priznaný nárok z bezdôvodného obohatenia. Žiadnu inú podmienku, t. j. ani podmienku, aby bol medzi stranami spor zo spotrebiteľskej zmluvy a aby spotrebiteľovi bola privedená konkrétna ujma, nevyžaduje. Zákonodarca pri uplatňovaní tohto nároku uľahčil spotrebiteľom dôkaznú situáciu, keď na rozdiel od nároku na náhradu škody (bezdôvodného obohatenia), je dôkazné bremeno na strane spotrebiteľa oveľa ľahšie, lebo odpadá problematické preukazovanie či už výšky škody, ujmy, príčinnej súvislosti alebo majetkového prospechu druhej strany. Preukazovanie skutočnej výšky utrpenej ujmy by bolo spravidla nereálne. Pokiaľ ide o rozsah finančného zadosťučinenia, predpis neustanovuje žiadne kritériá, ktoré by bolo potrebné pri určení výšky zadosťučinenia zohľadniť. Jediným kritériom je primeranosť finančného zadosťučinenia, ktorého výšku v súdnej veci správne súd prvej inštancie určil svojou, v rozhodnutí jednoznačne dostatočne identifikovanou úvahou.

20. S poukazom na vyššie uvedené, potom odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v I. vyhovujúcom vecne správnom výroku, včítane III. závislého, odvolaním osobitne nespochybneného a taktiež správneho výroku o trovách konania, s použitím ust. § 387 ods. 1, ods. 2 CSP potvrdil.

21. V odvolacom konaní žalovaný nebol úspešný. Naopak fakticky plne úspešný bol žalobca, ktorému vznikol zásadne nárok na náhradu trov odvolacieho konania (v zmysle § 255 ods. 1 CSP v spojení s § 396 ods. 1 CSP). Z obsahu spisu vyplýva, že žalobca bol v odvolacom konaní pasívny, k odvolaniu sa nevyjadril, náhradu trov odvolacieho konania si neuplatnil, a podľa obsahu spisu mu ani žiadne trovy v odvolacom konaní nevznikli. Odvolací súd vychádzal z čl. 17 Základných princípov CSP zakotvujúcim procesnú ekonómiu. Rozhodovanie postupom najskôr podľa § 262 CSP v spojení s § 396 ods. 1 CSP o priznaní nároku strane na náhradu trov konania a následne súdom prvej inštancie o výške náhrady trov konania, za situácie, keď oprávnenej strane žiadne trovy v konaní nevznikli, by bolo zjavne nielen nelogické, ale i v rozpore so zásadou hospodárnosti civilného súdneho sporu.

22. Senát odvolacieho súdu toto rozhodnutie prijal pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods. 2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).